

Biz

SAYI:18

www.bizdergi.net

olsak yeter...

•GAZİANTEP'TE ESC30 PROJESİ
BAŞARIYLA TAMAMLANDI!

•KENDİNE AÇILAN TATLI BİR KAPI MI SÜTLAÇ?

•AYNI EVDE BÜYÜYEN DUYGULAR

•MAVİ GEZEĞENİN NEFESİ

•DEĞİŞEN ZAMANDI

biz

İMTİYAZ SAHİBİ

Adem İbrahim Kartal

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Merve Sertkayalı

EDİTÖR

Serenay Korkmaz

KÜTÜPHANE

Bengisu Gür

FİKİR DANIŞMANI

Yönetim

TASARIM

Aik Creative

REELS EDİTÖRÜ

Merve Katırcı

SOSYAL MEDYA

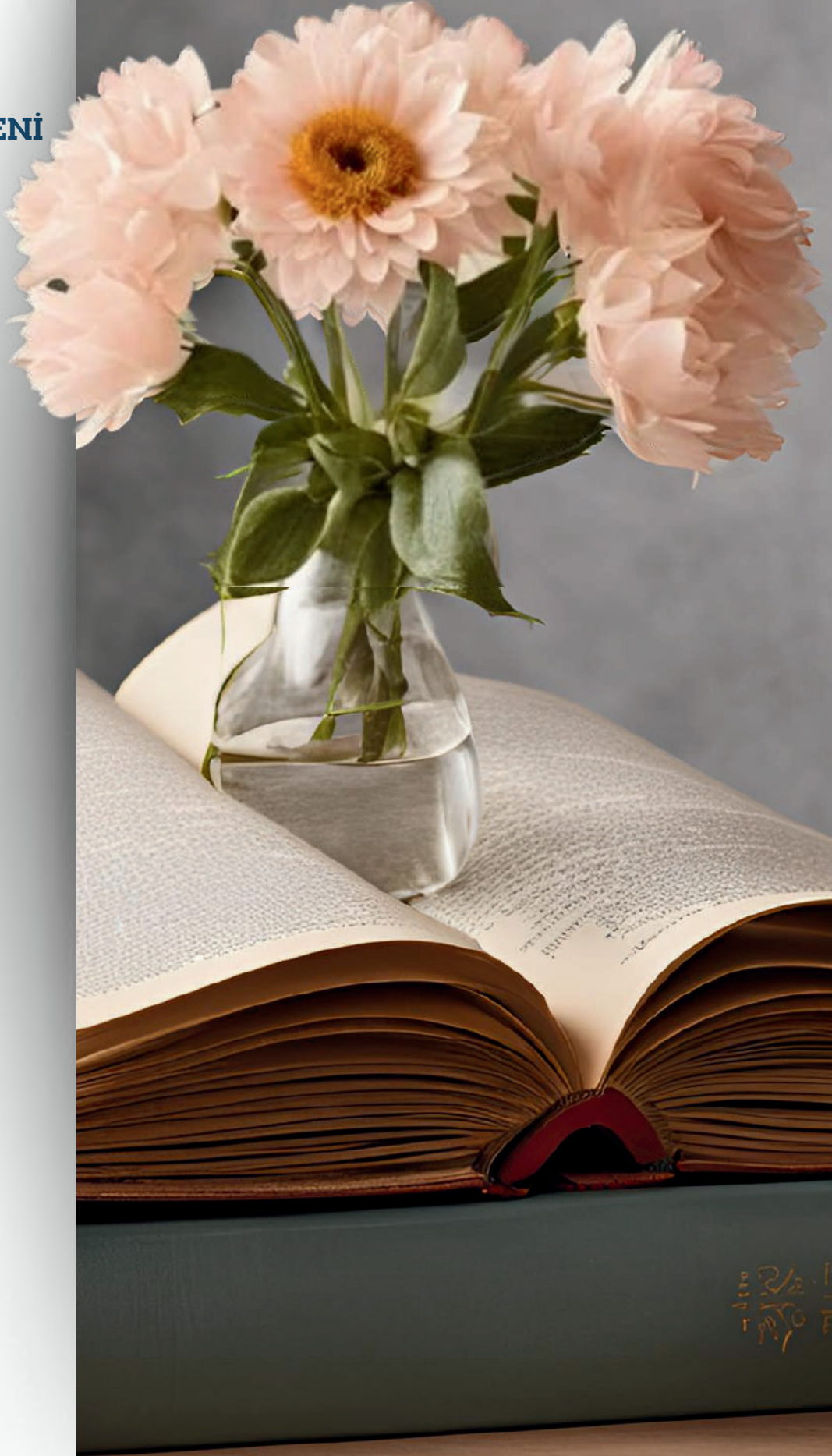
@bizdergi

İLETİŞİM

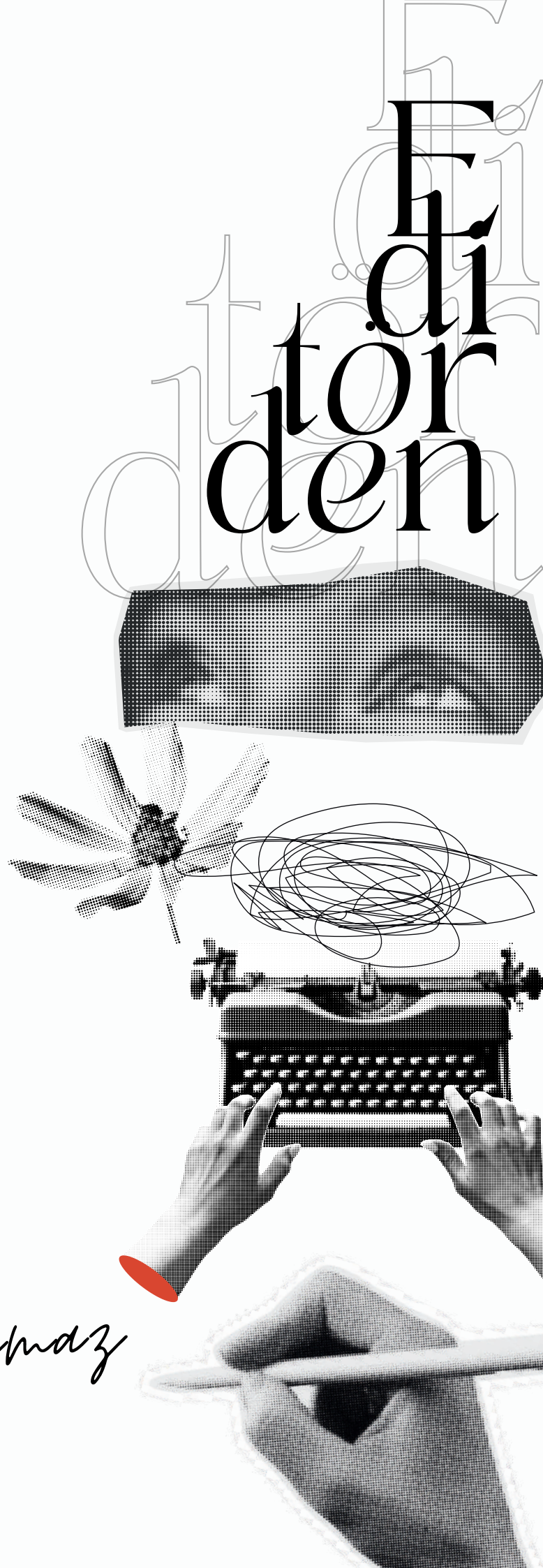
www.bizdergi.net

bizdergibiz@gmail.com

İnsanın en mahrem yolculuğudur içi. Hatta kendisi bile hicap duyar kendi yağında kavrulan yaralarından. Geçmesini beklediğin ne varsa tortulaşmıştır. Solgun zarif bir mağara diyebilirim belki kimsenin uğramadığı, yalnızca taş duvarların arasında kalakalmış, karmaşık duyguların beşiği. Çocukken annemizin beşiğiymiş masallarda sallanan şimdiyse uyutmaya çalıştığımız acılarımızı sallıyoruz. Kirpik uçlarımızda kalıyor iki yuvarlak sakit gözyaşı. Her göz göremez görme deliklerinden ılık ılık damlamaya hazırlananları. Belki de duyulan hicabın derinliğine zimmetlemiştir kendini. Zaman diyoruz zaman her şeyin ilacı. Düzelir diye bekliyoruz birçok şeyi fakat kendi ellerimizle ateşe veriyoruz o zamanı....

Sevrenday Korkmaz

18. SAYI

İÇİMİZDEKİLER

6

Gaziantep'te ESC 30
Projesi Tamamlandı!

Dynamic Youth Ekibi

13

Cunda Adası

Aslı Çıldır

16

Sütlaç

Meral Polat

28

İnşirah Vakti

Cumali Çalıklılıç

30

Bedel

Sema Nur Uslu

38

Mavi Gezegenin

Nefesi

Şeyda Gökten

2025

Merhametin Kabuğu

Serenay Korkmaz

44

Gide Gide Bir Söğüde
Dayandım

Ali Batuhan Çiçek

46

Cemil Meriç Ne Anlatıyor?

Adem Kartal

52

Yağmur Bereketi Sevdam

Cemal Karsavran

56

Değişen Zamandı

Ebrar Gültekin

58

Aynı Evde
Büyüyen Duygular

Ali Batuhan Çiçek

60

Gaziantep'te Esc30 Projesi başarıyla tamamlandı!

Gaziantep'te 6 ay boyunca hayata geçirdiğimiz "Esenlik Köprüsü: Gençler İçin Afet Bilinci ve Toplum Katılımı" projesi, gençlerin afetlere karşı farkındalığını artırmakla kalmayıp, onları aktif yurttaşlık ve gönüllülük temellerinde harekete geçiren çok yönlü bir girişim oldu.

ESC30 Dayanışma Projesi kapsamında, Avrupa Birliği tarafından finanse edilen bu proje, Gençlik ve Spor Bakanlığı'na bağlı Gaziantep Gençlik Merkezi ortaklığıyla yürütüldü. Bu proje yalnızca bir eğitim ya da etkinlik serisinden ibaret değil; birlikte düşünmenin, hissetmenin, üretmenin ve dayanışmanın adım adım örüldüğü anlamlı bir yolculuktu.

Sosyal medya üzerinden yapılan açık çağrıyla başvurular toplandı. Başvuran gençler arasında, motivasyonu ve heyecanı yüksek 25 katılımcı ile yola çıktık. İlk buluşmamızda merakla parlayan gözler ve umut dolu yüzlerle karşılaştık.

Gaziantep Genç Ofis'te gerçekleştirdiğimiz oryantasyon etkinliğinde, sadece proje hedeflerini konuşmadık; kahkahalarla dolu oyunlar, sıcak sohbetler ve ilk kurulan dostluklarla bu sürecin samimiyet temelini attık.

Bazı günler doğanın kalbine yürüdük; Ehneş-Kamışlı rotasında manzaralara karıştık, yalnızca ayak izlerimizi bırakarak doğanın sessizliğine eşlik ettik. Başka bir gün Doğanpınar Göleti'nde kuşların civıltısına kulak verdik. Gözlem yaparken doğanın ne kadar dengeli, ne kadar kırılgan olduğunu bir kez daha fark ettik. Afetlerin yalnızca insan yaşamını değil, tüm ekosistemi nasıl etkilediğini konuştuk.

Avrupa Birliği tarafından
ortak finanse edilmektedir

Sanatın dönüştürücü gücüne de yer açtık. Tarkovsky'nin Zerkalo (Ayna) filmiyle geçmişin, zamanın ve sembollerin izinde düşünsel bir yolculuğa çıktık. Film sonrası düzenlediğimiz okuma etkinliğinde, bir filmin yalnızca izlenmediğini; aslında yaşandığını, sorgulandığını, konuşulduğunu gördük.

Bir başka akşam, tiyatronun üyüsüne kapıldık. Samuel Beckett'in "Godot'yu Beklerken" oyununda hem izleyici hem sahne ortağı olduk. Beklemek üzerine düşündük, belirsizliklerin içinde anlam aradık.

Bazen fiziksel olarak aktif olduk. Oryantiring etkinliğinde parkuru tamamlamak için mücadele ettik; yönümüzü sadece pusulayla değil, birlikte öğrenmenin heyecanıyla bulduk. Ardından Ramazan ayının o güzel birlik duygusunu yaşadık; hep birlikte kurulan iftar sofrası, paylaştıkça çoğalan bereketin en sade örneğiydi.

Bedenimizi dinlendirdiğimiz, zihnimizi arındırdığımız anlar da oldu. Dülük baba Ormanı'nda doğanın kalbinde yoga yaptık. Sadece nefes almayı değil, anı yaşamayı da yeniden hatırladık. Her nefeste biraz daha bağlandık bu köprüye; birbirimize ve doğaya.

Depremi bıraktığı izleri unutmadan, fidanlar diktik. Her bir fidan, hayatını kaybeden canlar için bir saygı, gelecek nesiller için bir umut taşıdı. O an toprağa dokunurken, sadece ağaç değil; hafıza ektik, bağlılık ektik.

Toplum Gönüllüleri Vakfı iş birliğiyle düzenlediğimiz Afet Gönüllülüğü Eğitimi'nde, afetin sadece bir anda değil, öncesinde ve sonrasında da yaşandığını öğrendik.

Dayanışmanın afet anındaki değil, hayatın her alanındaki önemine değindik. Farkındalığımız büyüdükçe sorumluluğumuz da arttı. Artık yalnızca bilgili değil, harekete geçmeye hazır bireylerdik.

Projenin sonunda bir araya gelip tüm bu süreci değerlendirdik. Anılarımızı paylaştık, duygularımızı konuştuk, birbirimize veda etmeye değil; yeniden buluşmak üzere söz vermeye geldik. Her katılımcıya küçük bir teşekkür hediyesi verdik, ama esas hediye; birlikte geçirilen zamandı, kurulan bağlardı. "Esenlik Köprüsü", gençlerin omuz omuza verdiği bilgiyle, sanatla, doğayla ve toplumsal sorumlulukla ördüğü bir

projeydi. Bazen bir fidanla, bazen bir filmle, bazen bir yürüyüşle, bazen sadece bir sohbetle genişleyen bir köprü...

Ve artık biliyoruz ki, bu köprüden sadece biz geçmedik; geleceğe doğru atılmış her adım da bu köprü'nün üzerinden geçti. Şimdi sıra, bu esenliği daha da çoğaltmakta...

;

Papatyanın beyaz yaprakları herkesin ilgisini çekti... Ama ben seni, ortasında sakladığı o sarı çiçekler kadar çok sevdim.”

Adem Kartal

ÖZ
DERGİ

Seyahatname

Aslı Çıldır

Cunda Adası

Cunda Adası

Ayvalığa yakın bir konumda olan cunda adası şirin bir Ege adasıdır. Cunda adası içinde tarih, doğa deniz barındırır.Cunda adasına gittiğinizde sizi tarihi bir çarşı karşılamaktadır.

Sardunya çiçekleriyle bezeli bu çarşıda çeşitli hediyelik eşya satan dükkanlar, taptaze balıkları ve mezeleriyle balık lokantaları ve doğal zeytinyağı,sabun satan dükkanları görebilirsiniz.

Gene Cunda adasının merkezinde bulunan Tarihi Mehmet Akyalı zeytinyağı fabrikasında soğuk taş sıkım eski zeytinyağı üretim merkezini gezebilir ve buradan doğal zeytinyağı ve sabunlar satın alabilirsiniz. Ayrıca tarihi Taksiyarhis kilisesinin restore edilmesi sonucunda oluşturulmuş Rahmi Koç müzesini gezebilir ve müzede sualtı objelerini faytonları, antika daktiloları ve daha birçok değişik objeleri görebilirsiniz. En son Cunda sahilinde masmavi Ege denizini izleyebilir ya da tekne turlarıyla muhteşem koylarını görebilirsiniz. Cunda adası sakinliğiyle, huzur veren sokaklarıyla, masmavi deniziyle sizleri beklemektedir.

Kendine Açılan Tatlı Bir Kapı Mı?

Sütlaç

Sizin için yediğiniz, içtiğiniz şeyler sadece mideye giden bir ihtiyaç mı, yoksa bir ihtiyaçtan öte kalbe dokunan acı tatlı bir duygu mu? Hiç düşünmemiş olabilirsiniz. Düşünmek için bir şeyler yaşamamız gerek belki de; zaman gerek, fırsat gerek ya da gerçekten farkında olabilme bilinci gerek. Kendimin bile farkında olmadığım, on sekiz yaşında bir üniversite öğrencisiyken yediğim bir sütlaç —evet, bildiğimiz tatlı olan sütlaçtan bahsediyorum— tatlıdan öte, bakış açımı değiştiren, ruhumun gıdası olmasına izin verdiğim bir duygu olmuştu. Nasıl mı?

Altı yıl önce, yetenek sınavının en zor olduğu, çok küçük ve çok soğuk bir memlekette üniversiteyi kazanmış; “Nasıl yaparım?” diye düşünürken bu şartlara asla aldırmış etmeden arada hayaller de kuran heyecanlı bir üniversite öğrencisi kılığına çoktan girmiştim bile. Bu arada, ailemden ayrı olarak ilk defa il dışına çıkıyor olacaktım. Hâlâ kalacak bir yurdum bile yoktu. Okuyacağım bölüm gereği KYK yurt başvuruları çok geç başlıyordu. O sürece kadar kalacak bir yurt ayarlamamız gerekiyordu. Nasıl endişeliydim, anlatamam.

Okuyacağım bölüm gereği KYK yurt başvuruları çok geç başlıyordu. O sürece kadar kalacak bir yurt ayarlamamız gerekiyordu. Nasıl endişeliydim, anlatamam. Okuyacağım ile babam ile gidecektim, kalacağım yurdumu ayarlamak için, ve bilet almam gerektiğini söylemişti. İlk defa bilet alacaktım. Evet, aldım. Biletlerimizi doğru almama rağmen defalarca kez kontrol ediyordum. İlkler her zaman böyle endişe verici ve korkutucudur benim için.

O gün gelmişti. Bir gece, o otobüse bindik babamla. Annesinin tek kızı olan ve annesinden asla ayrı kalamayan bir evlat olarak bu yola çıkmak çok üzücüydü. Çünkü ben, ailemden hiç ayrılmak istemeyen biri olarak üniversiteyi kendi memleketim dışında başka bir yerde okumanın hayalini dahi kurmamıştım. Ailem ve çevrem ise beni her zaman uyanık, gözü açık, özgüveni yüksek bir kız profili ile tanımladıkları için onlar benden daha rahat gibiydiler.

O otobüse binmiş ve sabahın ilk saatlerinde artık dört yıl boyunca bulunacağım, “Doğduğun yer değil, doyduğun yer.” cümlesiyle benimseyeceğim ikinci memleketimdeydim. Valiz elimde, babamla KYK’ya gidip, yurt başvuruları başlayana kadar misafir öğrenci olarak kalabilir miyim sorusunun cevabını öğrenmeye çalışıyorduk. Hiç boş yer olmadığını ve yardımcı olamayacaklarını söyleyerek bizi vakıf ve özel yurtlara yönlendirdiler.

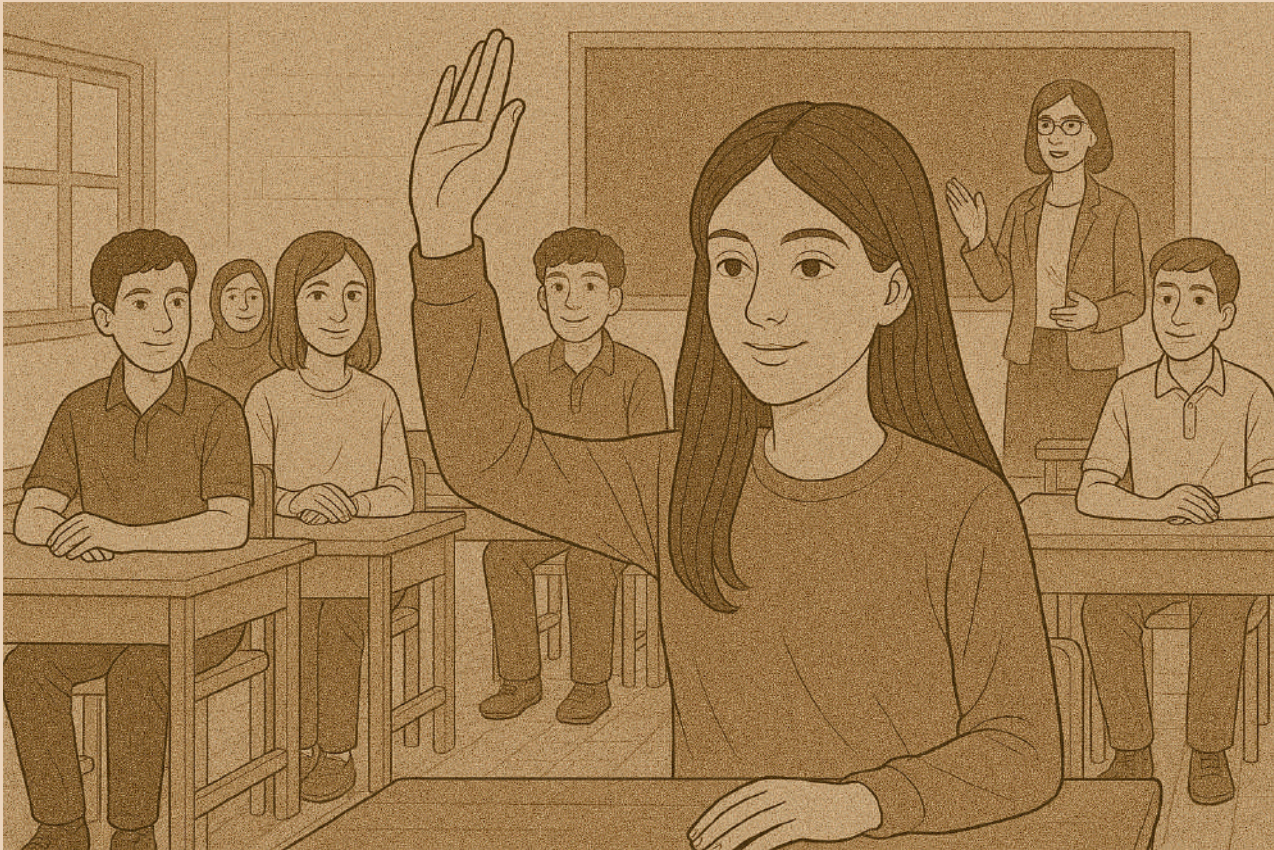
Birkaç yurt gezdikten sonra, bir yurttta dört kişilik bir odada boş bir kişilik yer olduğunu söylediler. Hiçbir yer bulamamaktansa kabul etmek daha mantıklı diye düşünerek sözleşme imzalamıştı babam. Yurt şartlarına gelince; kuralları ve sınırları olan bir yurtttu. Sadece bir şartından bahsedeyim: Yurda en son giriş saati akşam 19.30’du.

Neyse... Babamla bir kahvaltı yapıp, biraz sohbet edecek zamanımız vardı, sonra memlekete dönecekti. Kahvaltımızı yaptık. Otobüs saatini beklerken, üniversitenin arka tarafında uzun, ince bir park vardı. Orada oturmuş ve öğrenci evlerine bakıyorduk. Babam, "Bir yıl böyle idare et, alış. Sonra öğrenci evi tutarız sana. Hem dünya çok küçük, bu memleket ise avucumun içi kadar bile değil. Yapacak bir şey yok; yurda gidip yurttan vakit geçirirsin, çabuk alışırın." deyip duruyordu. Babamın söyledikleri ne kadar da motive edici cümlelerdi, değil mi?

Babamı yolcu etmişim. Ben ise geç kalmamam gereken yurduma doğru yol almışım. Benden yaşça çok büyük bir oda arkadaşına sahiptim. Emindim, çok ayrı dünyaların insanıydık. "Ne konuşabilirim, nasıl anlaşabilirim?" düşüncesine girmişim. İlk günden hayal kırıklıklarım oluşmaya başlamıştı. Kafamda atıp tuttuğum, problemler hâline getirdiğim şeyler vardı.

Valizimi yerleştiriyordum dolabıma. Oda arkadaşım ise yurt kurallarından bahsediyordu. Büyük olduğu için onun kurallarını kabul etmem gerekiyormuş gibi her şeye "tamam" diyordum ve bu beni sıkacaktı, biliyordum. Ama ısrarla her şeye "tamam" demekten vazgeçmiyordum. Oysaki bana bir şeyleri kabul etmeyi dayatmıyordu. Benim fikirlerimi de soruyordu. Ama ben, dayatıyordum bunları kendime. Kendi kendime konuşmalarım, uyuyamamalarım... "Bu yurttan ne yapacağım, bu ilde ne yapacağım?" deyip duruyordum. İlk ders günüydü. Sabah erken kalkıp hazırlanmış, fakülteye doğru yol almışım.

Dersliğe girmişim; kalabalık ve erkek arkadaşların yoğunlukta olduğu bir sınıftı.

İlk ders ve her zaman olduğu gibi tanışma ile başlıyordu. Hocamız, “Neden bu bölümü tercih ettiniz?” sorusunu yöneltiyordu. Herkes sırayla cevap verirken, tabii hepimiz konuşan kişiye bakıyoruz falan...İlk defa bu kadar genizden ve şiveli konuşan bir kitleyle karşı karşıyaydım. Bu ses tonları beni “Çok kaba insanlar bunlar.” düşüncesine sürüklemişti.Sıra bana gelmişti. Çok ince bir ses tonuna sahip olduğumu biliyordum. Ve kendimden emin bir şekilde —sınıf arkadaşlarımı kaba bulduğum için— ses tonumu daha da dikkatli ayarlayarak, resmi bir şekilde kendimden bahsetmişim.

Oturmuşum.Hocamız ise ses tonuma takılarak, “Çok kibarsın.” demişti. Ve bir anda sınıfın içinde bir uğultu başlamıştı; herkes kendi arasında konuşuyordu. Dikkatlerini çekmişim. Ama bu benim hiç umurumda olmamıştı. Hatta ukalaca burnumu havaya kaldırarak bir duruş sergilemeye başlamıştım.Neden bunu yapmışım? Ya da neden onlar hakkında “Anlaşamayız.” diye düşünüp, kaba bulmuşum, bilmiyorum.

Üniversiteden çıkıp yurda gitmiştim. Bu arada, memleketteki ikinci günümdü. Yurtyönetiminden beni çağırmışlardı. Tedirgin olmuşum. “Niçin çağırıyorlar ki acaba beni?” diye düşündüm.İndim müdüriyete, kapıyı çaldım ve içeri girdim. Masanın üzerinde küçük bir kek ve kekten daha büyük bir kâğıda yazılmış bir not vardı:

“Asla yalnız değilsin. Ailenden uzak ilk doğum günün. O zaman... İyi ki doğdun.

”Evet, bugün benim doğum günümdü. Ve ben 18 yaşındaydım artık.Çok duygulanmışım, çok mutlu olmuşum. Bir o kadar da ailemden uzak olduğum ve asla bulunmak istemediğim bu yurttan, bu ilde olduğum için içerlenip hüzünlenmişim. İlk defa doğum günümde bu kadar sitemliydim, mutsuzdum.Derken günler geçip gidiyordu, zaman durmuyordu. Hava daha da soğuyordu ve ben de bir o kadar soğuk bir kişiliğe bürünmüştüm. Herkesten ve her şeyden selamımı, güler yüzümü, “Nasılsın?” demeyi esirger olup bencilleşmişim.Neyeydi bu kadar sitemim? Şu an düşünüyorum ve kendime o kadar çok gülüyorum ki bunu yaşattığım için... “Demek ki yaşamam gerekmiş.” diyorum. Neyse, kaldığım yerden devam etmem gerekirse; bu çarkın böyle devam etmeyeceğini biliyordum.

“Ya bu deveyi güdeceğim, ya bu diyardan gideceğim.” sözü zihnimin içini sarıp durmuştu.

Çok sıkılıyordum.En çok vakit geçirdiğim fakültemden sürekli yurda mutsuz geliyordum ve yatıyordum. Bunu fark eden oda arkadaşım her zaman destekçimdi. Hiç anlayamayacağımı düşündüğüm, “Ne konuşabilirim?” dediğim oda arkadaşım ablam olmuştu.Her şeye rağmen beni dinleyen olmuştu. Ağlayarak sarıldığım, annemi özlediğimde sarıldığım kişi olmuştu. Ben ise onun her zaman aklına gelen kardeşi olmuşum.Kaldığım yurtla olan içsel savaşımı halletmeme yardımcı olmuştu.

Kaldığım yurda karşı ön yargımı kırmış buluyordum kendimi. Fakat üniversiteye, sınıf arkadaşlarıma karşı bunu yapamıyordum. Oysaki en çok zamanım orada geçiyordu. Bunu halletmem gerekti. Halledilebilmem için birine ihtiyaç duyuyordum, belki de tıpkı oda arkadaşım gibi. Ama kimse benim böyle bir savaş içerisinde olduğumu bilmiyordu ki... Fakat bu içsel savaşı çıkaran bendim. Bunu ben kendi kendime yaşatıyorsam, tek başıma mücadele etmem gerek, dedim kendi kendime.

Bir gün, herkesin birbiriyle konuştuğu, ders sonunda birlikte oturduğu, planlar yaptığı sınıf arkadaşlarımla konuşmasına; sınıfta tek başına oturarak sadece kulak misafiri olduğum günün sonunda, dersin yorgunluğuyla yurda gidip yatağıma uzanıp dinlendim. Uyandığında akşam yemeğinin saati geçmişti. Yemekhaneye koşar adımlarla gittim, bir o kadar da açtım. Aşçı abla, yemeğin kalmadığını ama bugünün tatlısının sütlaç olduğunu, sadece sütlaç kaldığını söylediğinde dünyalar benim olmuştu.

Çünkü annem çok güzel sütlaç yapardı ve benim en sevdiğim tatlıydı. Sütlacımı alıp odaya inmiştim. Odamda yemek istemiştim. Sütlaç, ne kadar annemin yaptığı gibi lezzetli olmasa da çok güzeldi. Buradan tekrardan söylüyorum: Ellere sağlık G...m ablacığım. Ben sütlacımı yerken, oda arkadaşım günümün nasıl geçtiğini, alışıp alışmadığımı soruyordu ve ben hâlâ aynı evredeydim. Bir anda şöyle dedi: "Bak, tatlı yiyoruz, tatlı konuşalım." diyerek insanoğlunun, doğanın, bitkilerin, dünyanın varlığından, güzelliklerden bahsetti. Hepsini bir bütün olarak ele aldığımızda ne kadar da denge ve uyum

uyum içerisinde olduğunu; birinden biri eksik olduğunda yarım olmaya ve düzenin, dengenin bozulacağını çok güzel anlatmıştı bana.O an, ihtiyacım olan konuşmanın bu olduğunu o kadar iyi anlamıştım ki... Ve bir anda zihnim, bedenim, gözüm açılmıştı; sanki kendime gelmişim.O an, elimdeki sütlaçtan bir kaşık daha alıp ağzıma götüreceken, dilimden bir anda şu cümlelerin çıktığını fark ettim:“Tıpkı sütlaç misali değil mi?” dedim.“Şeker, ne kadar tatlı da olsa asla alıp da kaşıklayıp yemeyiz; pirinci haşlayıp yemeyiz, tatsız tutsuz bir şey olur; sütü en fazla bir bardak içmek istersek, faydası için içeriz.

Fakat süt, pirinç ve şeker bir araya gelerek birbirini tamamlaması, tatlının ile tatsızın uyum ve denge içinde olduğunu gösteriyor. Tıpkı senin bahsettiğin hayat misali.” dedim.Ve o an birbirimize sarıldık.

Bana bir şeylerin farkına varabilme sınıırımın olmadığını söyledi.O an anladım.Bazılarımız sütlacı severek yeriz, bazılarımız ise sütlacı sevmediği için başka tatlılar tercih eder ya da hiç tatlı sevmediğini düşünerek kendini tatlıdan mahrum bırakır, sevebileceği tatlının bilincinde bile olamaz

Hayat da böyle tercihlerimizden ibarettir ve hepimiz, tercihlerimizin bize getirdiği doğruları, yanlışları, güzellikleri ve felaketleri görebilmek için yaşamamız, deneyimlememiz ve adım atmamız gerek.“O zaman o adımı atmalıyım.” diyerek uyuduğum gecenin sabahını selamlayarak başladım güne. Yemekhaneye, dersliğe gülerek girdim, sorulara cevap verdim, iletişim kurdum.O ön yargıyla yaklaştığım insanların güzelliklerini, karakterlerini görmeye çalıştım.

Bazı ilklerimi onlarla keşfettim, yaşadım. Bazı korkularımı onlarla yendim. Bana sınırlarımı fark ettirip hatalarımı yaşama fırsatı sundular ve o “ilkler korkutucu ve endişeli olur” düşüncesini “ilkler heyecanlı olur” düşüncesine bıraktırdılar. Asla güzel olmayan sesimle birlikte şarkılar söyleyip semaverde çaylar yudumlama şansına; sabah güneşin doğuşuna uyanıp, güneşin batışına kadar yürüyüşler yapıp sularımızı paylaşmaya; binbir eksikle kamp yapıp aynı çadırı paylaşarak ateş başında sarılarak ısınmaya ve sayamayacağım birçok deneyimi yaşama şansına sahip oldum. Hepimiz bir şeyleri hallettik ve o koca ekibi tamamlar olduk. Kimimizin rolü büyüktü, kimimizin rolü küçüktü ama şu an anlıyorum ki hepimiz ve hepsi çok kıymetli. Diyeceğim o ki; beni ben yapan değerlerim, özgürlüklerim, sınırlarım, hatalarım, endişelerim, kaygılarım ve nicesi... Annemin yaptığı kadar lezzetli olmayan fakat yurttta, o gün odamda yediğim sütlaç kadar tatlılar...

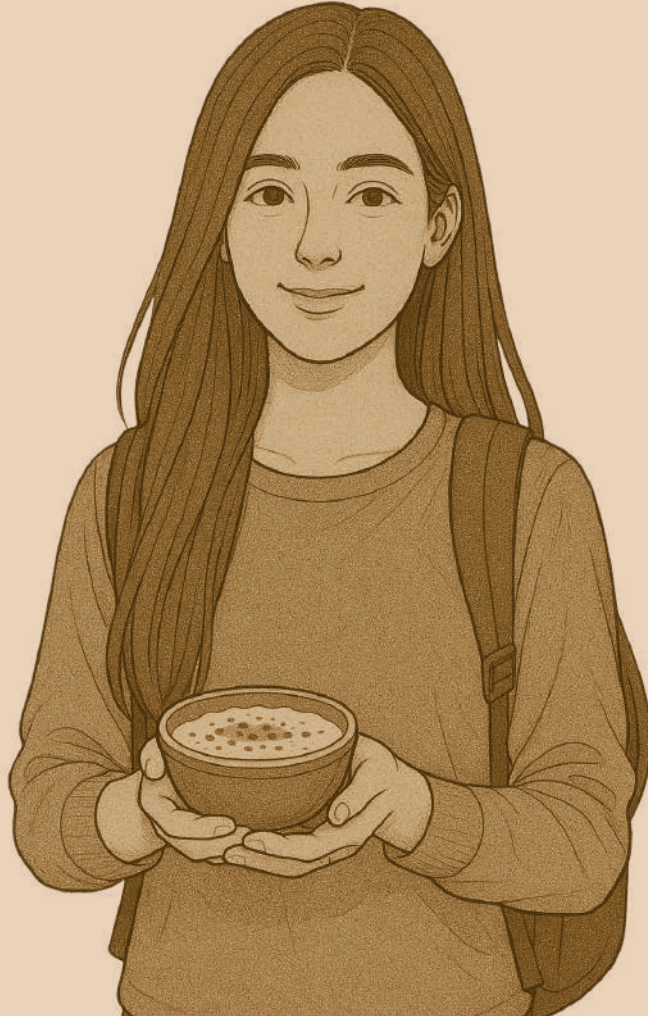
O günden sonra hep üniversitede sevdiklerimle sütlaç yedim. Kapımı sütlaç ile çalan arkadaşlarım, kapısına sütlaç ile gittiklerim ve sütlaç ile kutladığımız doğum günlerimiz oldu. Şimdi ise bu anlarımı yaşadığım dostlarla hepimiz farklı diyarlardayken, onlara olan özlemimi, anılarımı hatırlamak, yad etmek ve akıp giden zamana bakmak istediğimde ara ara yalnız başıma sütlaç yerken buluyorum kendimi.

Ve yine sütlaç yerken yazdığım bu yazıyı ise o zamanlara, o günlere ve o güzel dostlukların anısına yazmış bulunuyorum. Sevgilerle.

Meral Polat

**Hayat da böyle
tercihlerimizden ibarettir ve
hepimiz, tercihlerimizin bize
getirdiği doğrularını,
yanlışları, güzellikleri ve
felaketleri görebilmek için
yaşamamız, deneyimlememiz
ve adım atmamız gerek.**

Meral Polat

Kaybolduk

Bir Miktar

**Kaybolduk bir miktar
Teninden, gözlerinden saçılan ilahi ışık,
Yenik düştü belki de
Zihnimde oluşan karanlığa.**

**Çığ gibi büyüdü ve ezdi geçti bizi
Görevini bitirmiş soysuz karanlık, terk etti beni
Senin gibi!
Aldığım en güzel hediyeydi aydınlığa, özüme
kavuşmak.
Sana kavuşabilmek gibi...**

Mehmet Fataalı

A person wearing a black cap and headphones, looking out over a blurred city street. The person is wearing a dark denim jacket. The background is a blurred city street with cars and buildings.

Dur Bir Dinle!

Karanlık gecelerin aydınlığı yakındır,
Günahından dönen kul, rahmete yakındır.
Uzak sandığın, aslında sana en yakındır –
Dur bir dinle... bensizliği.

Duyan var mı? Bilmiyorsan, konuşma,
Konuşturana duacı ol; sapma yoldan, şaşırma.
Yol O'nun, han O'nun; yokluk bile O'nun –
Varlığına şükret, kalbe karışma.
Dur bir dinle... sensizliği.

Sensizlik, sessizliğe gebe kalmış,
Marifet ehli, hâl ile konuşur olmuş.
Kerameti unutan, kendinden geçmiş –
Nefsin halleri nice yol bulmuş...
Dur bir dinle... sessizliği.

Şirini

İnşirah Vakti

Sızıyor kimsesiz konağıma gecenin kuytu karanlığı.
Önümü görmek için umutlarımı yakarken,
seher vaktinde buluyorum kendimi.
Bir nebze inşirah var avuçlarımda.
İssiz bir liman; gözler ışıltı, dizler şikeste...
Ayetlerle konuşuyor kalbime bir kudret sesi.
Yüreğimi kemiren cürmümü gözyaşlarımla yıkarken
ruhumun derinliklerinden
ve dünden birikmiş hüznün kalıntıları,
usulca süpürüyorum zihnimden.
Paslı camlarını siliyorum esrarlı kalbimin,
görmek için hayatı, hayatın anlamını...

İnsan gariptir, anlamaz insanı.
Yalnızlığın açtığı yarayı bir secdeyle sarıyorum.
Duanın nağmeleri sarıyor beni nazenin.
Teslim oluyor şefkatin kollarına dünya, dünya dediğin
ölümle uyandıran bir rüya...

Güneşin doğuşuna ramak kala,
ruhumu ayetlerle besliyorum.
Süzülüyor gecenin küllerinden benliğim
ve inançla yeni bir dirilişe uyanıyorum.
Kulak veriyorum yitirdiğim zamana,
bana neler ihtar etmek ister şu demde.
Metruk olsa da harabe, çiçek verir narince.
İmanla yeşerir terk edilmiş gönüller...
Abestir yeisler, hile ile yaklaşır sana.
Allah'ı tanıyana dünya da bir cennettir...

Cumali Çalikkılıç

Bedel

Emel, çalışma odasında işleriyle meşgulken evinde hizmetçi olan kadın, odanın kapısını tıklattı. Emel, çalışırken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmazdı. Bu sebeple yüzü ekşidi. Kafasını masadan kaldırmadan umursamaz bir tavırla, "Gir!" Diye bağırdı. Emine, mahçup bir şekilde içeri girdi. Başı eğik bir biçimde, "Hanımefendi, şirketten Hilmi Bey geldi. Sizi o sebeple rahatsız ettim." Dedi. Emel, kafasını kaldırdı. Bir süre Hilmi'nin neden gelmiş olabileceğini düşündü. Aklına bir şey gelmeyince Emine'ye doğru bakıp, "Tamam. Sen şimdi çıkabilirsin. Ben birazdan gelirim." Diye yanıt verdi. Emine, hızla odadan çıktı. Emel, masasındaki eşyalarını topladı. Kendine biraz çekidüzen verdikten sonra odasından çıktı. Hilmi, Emel'i görünce ayağa kalktı. Birlikte tokalaştılar. Ardından karşılıklı oturdular. Emel, "Hoş geldin Hilmi. Bir şey içer misin?" Diye sordu.

Hilmi, uzaklara dalar gibi olduktan sonra, "Hoş buldum. Teşekkür ederim, bir şey içmeyeyim." Diye yanıt verdi. Emel, bacak bacak üstüne attı. Bakışlarıyla Hilmi'yi eziyordu. Tavırları, "patron benim." Diye haykırıyordu. Hilmi, bu tavrın altında eziliyordu ama aksini iddia etmediğini de bakışlarıyla belli ediyordu. Emel, sahte bir gülümsemeye, "Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?" Diye sordu. Hilmi, Emel'i çok iyi tanıyordu. Bu yüzden bu sorudan kısa kesmesi gerektiğini anlamıştı. Yavaşça arkasına yaslandı. "Efendim, sizin yoğun bir insan olduğunuzu biliyorum. İnanın önemli olmasa buraya kadar gelmezdim. Biliyorsunuz. Sokak hayvanlarını beslemek için insanlardan para topluyoruz. Paranın yarısını cebe indirip yarısıyla da sokak köpeklerini besliyoruz. Beslediğimiz köpeklerden biri geçen gün bir çocuğu ısırmış. Isırdı demek hafif kalır.

Çocuęu bildiğiniz yemiş. İnsanlar çok kızgın. Bu kaçıncı ölüm diye her yerde bağırıyorlar. Köpekler için para toplamaya devam edersek sizin de başınız belaya girebilir. Yine de bu işe devam edelim mi?" Diye sordu. Emel, tüm bunları umursamazca dinlemişti. Ölen çocuklar, yaşlılar hatta hayvanlar bile umrunda değildi. Onun tek istediği bu hayvanlar üzerinden para kazanmaktı. "Anlatacakların bitti mi?" Diye sordu. Hilmi, "Evet efendim." Diye yanıt verdi. Emel, ayağa kalktı. Camdan, bahçede oynayan oğluna bakarak, "Merak etme. Kimse bize bir řey yapamaz. Sen işine devam et." Dedi ve ekledi. "şimdi işinin başına dön." Hilmi, bir řey demeden evden çıktı. Emel, telefonundan haberlere baktı. Tüm siteler köpeklerin sayısının neredeyse insan sayısına ulaştığını yazıyordu. Artık sokaklar bomboştu. İnsanlar köpeklerin korkusundan dışarı çıkamıyordu. Köpekler, çete halinde geziyordu. Her çete bir sokağı kendi bölgesi olarak bellemişti. O sokaktan gečen her insana saldırıyorlardı.

Emel, telefonunu bir kenara koydu. "Yıl olmuş iki bin altmış bu insanlar hâlâ köpekten korkuyor." Diye düşünerek insanlarla alay etti. Ardından biraz oğluyla ilgilenip çalışmasına devam etti.

Emel, işleriyle meşgulken birden dışarıdan bağırma sesi işitti. Bir erkek sesiydi. Şöyle bağıyordu, "Çocuklarımızın kanı senin ellerinde." Emel, sinirle odadan çıktı. Sesin kendi evinin önünden geldiğini anlayınca hemen dışarı çıktı. Bir grup insan, genç kadının evinin önünde eylem yapıyordu. Emel, onlara tiksinererek baktı. "Tanrım ne ilkelce! Elleri pankartlarla eylem yapıyorlar." Diye düşündü. Eylemciler, Emel'i görünce daha fazla şey söylemeye başladılar. "Önce insan sonra hayvan." Diye bağırdı biri. Öteki, "Sokakları geri istiyoruz." Diyordu. Emel'in tüyleri diken diken olmuştu. Ne hakla onu böyle rahatsız edebilirlerdi? "Derhal evimin önünü terk edin! Yoksa polis çağıracağım." Diye bağırdı. En öndeki adam, "senden de polislerden de korkmuyoruz." Diye cevap verdi. Emel, kahkahayla güldü. "Benden ve polisten korkmuyorsunuz ama köpeklerden korkuyorsunuz öyle mi?" Dedi ve tekrar gülmeye başladı. Eylemciler, eylemlerine devam ettiler. Emel de polise haber verdi. Ardından keyifle polislerin gelmesini beklemeye başladı.

Polisler geldikten sonra bir kargaşa yaşandı. Eylemciler polislere direndiler ama sonunda hepsi yakalandılar. Onlar gittikten sonra Emel de rahatça evine girdi. Hemen oğlunun odasına gitti ama oğlu yatağında yoktu. Evin her yerini aradı ama oğlunu bulamadı. Emel, çıldıracak gibiydi. Bu kargaşa içinde oğlu kayıp mı olmuştu? Önce evin yakınlarını aradılar ama bir şey bulamadılar.

Çaresizce polise haber verdiler. Polis her yerde genç kadının oğlunu aramaya başladı. Emel, sessizce bir köşeye oturdu. Oğlunu düşündü. Onun kayıp olmasına çok üzülüyordu. Genç kadın, oğlu yokken ölümle yaşam arasındaydı. Ellerini, ayaklarını hissetmiyordu. Sanki tüm vücudu yok olmuş gibiydi. Aklı da yerinde değil gibiydi. Tam üç gün boyunca bir haber gelmedi. Emel, o süre boyunca evin içinde hayalet gibi dolaştı. Sonunda bir haber geldi ama gelen kötü haberdı. Polis memuru, bir çocuğun bulunduğunu ama köpek saldırmasından dolayı yüzünün tanınmayacak hâle geldiğini söyledi. Bu haber, Emel'i delirtecek gibi olmuştu. Sanki kalbinde büyük bir yara olmuşmuştu. Merakla hastaneye gitti.

O çocuğun ođlu olmadığını hayal etti. Hastaneye varınca morga girdi. Korkuyla çocuğa baktı. Dođum lekesinden kendi çocuğu olduğunu anladı. O an ayakları yere basmadı ve yere dűřtü.

"Koruyamadım ođlumu." Diye haykırmaya bařladı. Emel'in bencilliđi, kendi ođlunun ۆlűműne neden olmuřtu.

Sema Nur Uslu

BİZ DERGİ'DE
SENDE YAZ

"BU MAIL'DE
BULUŞALIM!"

BIZDERGIBIZ@GMAIL.COM

BİZ
DERGİ

Asalet Salgınoğlu

"Darağacı"
kitabından alıntıdır.

"Ŗu herkesin bir kere geleceđi fani dűnyada size kűtűlűk etmiŖ, kastetmiŖ insanları ya affederek ilerleyebilir ya da kendi yűređimizde kurduđumuz darađacında sallandırarak hafifleyebiliriz. BaŖka tűrlű hayatımıza devam edemeyiz. Herkes affedilmez. Affedilmemeli. Bazıları sallandırılmal..."

Mavi
Gezegeenin
Nefesi

Dünya
Okyanus
Günü

Dünya Okyanus Günü

Her yıl 8 Haziran, dünya takviminde sadece bir gün değil; bir uyarıdır, bir davettir, bir hatırlatmadır. Dünya Okyanus Günü, insanın denizlerle olan bağını yeniden kurması için bir fırsattır. Çünkü biz, maviliklere sırtımızı döndükçe doğa da bize yüzünü çevirmeye başladı.

Sadece bir su kütlesi değil.

O, dünyanın kalbidir. Nefesidir. Hayatın ilk kez soluklandığı yerdir.

Dalgalarında geçmişin izleri, derinliklerinde geleceğin sırları yatar.

Bugün dünya üzerindeki oksijenin yarısından fazlası okyanuslar sayesinde oluşuyor.

Her solukta, aslında onlara bir teşekkür borçluyuz.

Ama biz ne yaptık?

Milyonlarca ton plastikle kıyılarını kirlettik.

Petrol sızıntılarıyla canına kıydık.

Sanayi artıklarıyla içini zehirledik.

Ve şimdi, deniz canlıları birer birer sessizce yok olurken, bir gün kendi sessizliğimizle karşı karşıya kalacağımızı fark etmiyoruz.

Dünya Okyanus Günü işte tam da bu yüzden var.

Okyanus

Bir farkındalık günü değil sadece; bir vicdan çağrısı, bir ekolojik muhasebedir.

Biz bu çağrıyı duymazsak; bir gün çocuklarımız okyanusları yalnızca ekranlarda görecek.

Bir balinanın, bir mercanın, bir deniz kaplumbağasının ne demek olduğunu sadece kitaplardan öğrenecekler.

Mavi düşler, gri gerçeklere dönüşecek.

Oysa hâlâ vakit var...
Doğayı sevmek, onu korumakla başlar.
Bir pet şişeyi denize atmamakla,
kıyıya vuran bir atığı yerden almakla,
balık tüketiminde vicdanlı olmakla başlar.

Küresel ısınmaya karşı en güçlü savunma hatlarından biri olan okyanuslar, bugün bizden sadece ilgi istemiyor. Eylem bekliyor.

Unutmayalım:
"Okyanuslar sustuğunda, dünya da konuşamaz."

Gel, bu sessizliği birlikte bozalım.
Maviyi sadece gökyüzünde değil,
yeryüzünde de yaşatalım.

Şeyda Gökten

GEÇMİŞE YOLCULUK

Hasretiz biraz geçmişe, çocukluğumuza.

Dünya kalabalıklaşıyor, insanlar sahteleşiyor ve gün geçtikçe daha da ağır basıyor bu özlem.

Çocuk olmak, diyorsun bir parkın bankında otururken. Salıncakta sallanan, kaydıraftan kayan çocuklara bakarken. Geçmişe bir bilet verseler hiç düşünmeden yanına bir bavul bile almadan belki götürmeden geleceğinden bir eşya şüphesiz o trene atlayacaksın. Sonra bambaşka bir dünya daha temiz daha düzenli ve samimi. Sanırım en çok samimi, bu seni içine çekecek olan şüphesiz samimiyet içindeki toplum. Çocukların seksek oynadığı bir misketi kazanmak için yapılan tatlı mücadele...

Günümüze dönmeye çekineceksin vakti geldiğinde lâkin mecburi bir dönüş bileti alman gerekecek. İstemedenden de bir dönüş bileti alacaksın üzülerek. Ben de dönmek isterdim geçmişime fakat acı veren anılarımdan kurtulmak için dönemki isterdim. Ve şimdi düşünelim hep birlikte geçmişe açılan bir kapı olsaydı ve biz o trenle çocukluğumuza veyahut gençliğimize dönseydik neyi değiştirmeyi isterdiniz?

SERENAY KORKMAZ

Merhametin Kabuğu

Bir varmış bir yokmuşla başlar her hikâye. Bu hikâyede öyle başlamıştı. Fakat gökten kimseye elma düşmedi. Bir merhametin kabuğunda yaşanıyordu aslında bu hikaye. İncir ağacının gevrek dalları altında bir merhamet. Oğuz Atay'ı bilirsiniz hepiniz. İçindeki yaralara hakim biridir. Diyor ya Oğuz Atay;

+Söz verdi Olric

-Ne sözü efendim?

+ " İncir ağacı çiçek açınca geleceğim. " dedi.

-Ama efendim...

+Biliyorum Olric. Sus... gidende biliyordu, incir ağacının çiçek açmadığını "Dönmeyeceğim." sözünün en soyut haliydi bu...

Her hikaye mutlu sonla bitemezdi değil mi?

Bazen yarım da kalmalıydı hikâyeler...

Kimileri iz bırakır, kandırıp koşarak uzaklaşırdı sevildiği yerden. Kimileriye gidenin arkasından zavallıca dönmesini beklerdi.

Ve incir ağacı çiçeklenirdi yalnızca bekleyenin hayalinde. Şurada tam süveydada kopan fırtınaları itiraf etmek bir nebze de olsa rahatlatırdı yüreği.

Giden neden giderdi, kalan ne için veyahut neyi beklerdi?

Giden yolun sonunu arardı kalansa kendini.

Hikayeler hep aynıydı.

Yaralarımız toprak görevi görürdü. zaten topraktan gelmiştik toprak da acı çekerdi biraz biraz tohumla kaynaşırken insan yaralarıyla kaynaştıkça çiçeklenirdi.

Gide Gide Bir Söğüde Dayandım

Mübadele yılları, insanların doğup büyüdüğü topraklardan koparıldığı, nice acıların yaşandığı bir dönemi anlatır. Ama o dönemde sadece topraklar değil, nice umutlar ve hayaller de yitip gider. Bu hikayede ise, bizleri derinden etkileyen bir başka acıya, bir ananın evlat acısına şahit olacağız. Bu hikaye, bir annenin yüreğinden kopan, dilden dile dolaşan bir ağıtın nasıl doğduğunu anlatır.

Bir gün, bir taziye evindeyiz. Kadınlar içeride, Kur'an okunuyor, dualar aminlere karışıyor. Erkekler kapının önünde gruplara ayrılmış, kimi siyaset konuşuyor, kimi ekonomi. Gençler ise futbol muhabbetine dalmış. Ama bir grup sessiz, sadece bekliyor. Sessizlikte bir derinlik, bir ağırlık var. İşte tam o sırada, bir cümle yankılanıyor: "Allah kimseye eulat acısı yaşatmasın."

Bu cümle, taziye evinin o ağır havasında, herkesin yüreğine dokunuyor. Eulat acısı, bu dünyanın en büyük, en yakıcı acısıdır. Bir euladın ölümü, tüm acıların en büyüğü, en dayanılmazıdır. İşte bu hikaye, bir ananın, oğlunun ardından yaktığı ağıtın hikayesidir.

Habip, Neuşehir Hacı Bektaş'ın Merak köyünden bir delikanlıydı. Küçük yaşta babasını kaybetmiş, annesi ve kız kardeşiyle büyümüştü. Balkan Harbi patlak verdiğinde, Habip henüz çok gençti. Ama vatan sevgisi yüreğini öylesine yakıyordu ki, annesinin tüm itirazlarına rağmen cepheye gitmek istedi. "Vatan candır, vatan azizdir," diyerek annesinden helallik aldı, ablalarını öpüp cepheye katıldı.

Habip, cephede kahramanca savaştı. Ama savaşın acımasızlığı onu da yakaladı. Şehit düştü. Haberi köyüne, annesine ve kız kardeşine çok geç ulaştı. Annesi, oğlundan uzun süre haber alamayınca, her gün onun dönmesini bekledi. Her gün kapısının önünde, oğlunun adım sesini duymak için bekledi. Ama o bekleyiş, acı bir haberle son buldu.

Habip'in şehadet haberi, annenin yüreğine bir ateş gibi düştü. Bu yangın, onun ciğerlerine doldu, nefesini kesti. Oğlunun ardından yaktığı ağıt, bu acının bir yansıması olarak gökyüzüne yükseldi. Bu ağıt, bir ananın yürekten kopan feryadıydı, ama zamanla tüm kayıp sevdaların ortak sesi haline geldi.

Habip'in annesi, oğlunun ardından yıllarca bu ağıtı söyledi. Bu türkü, o ağıtın yankısıdır:

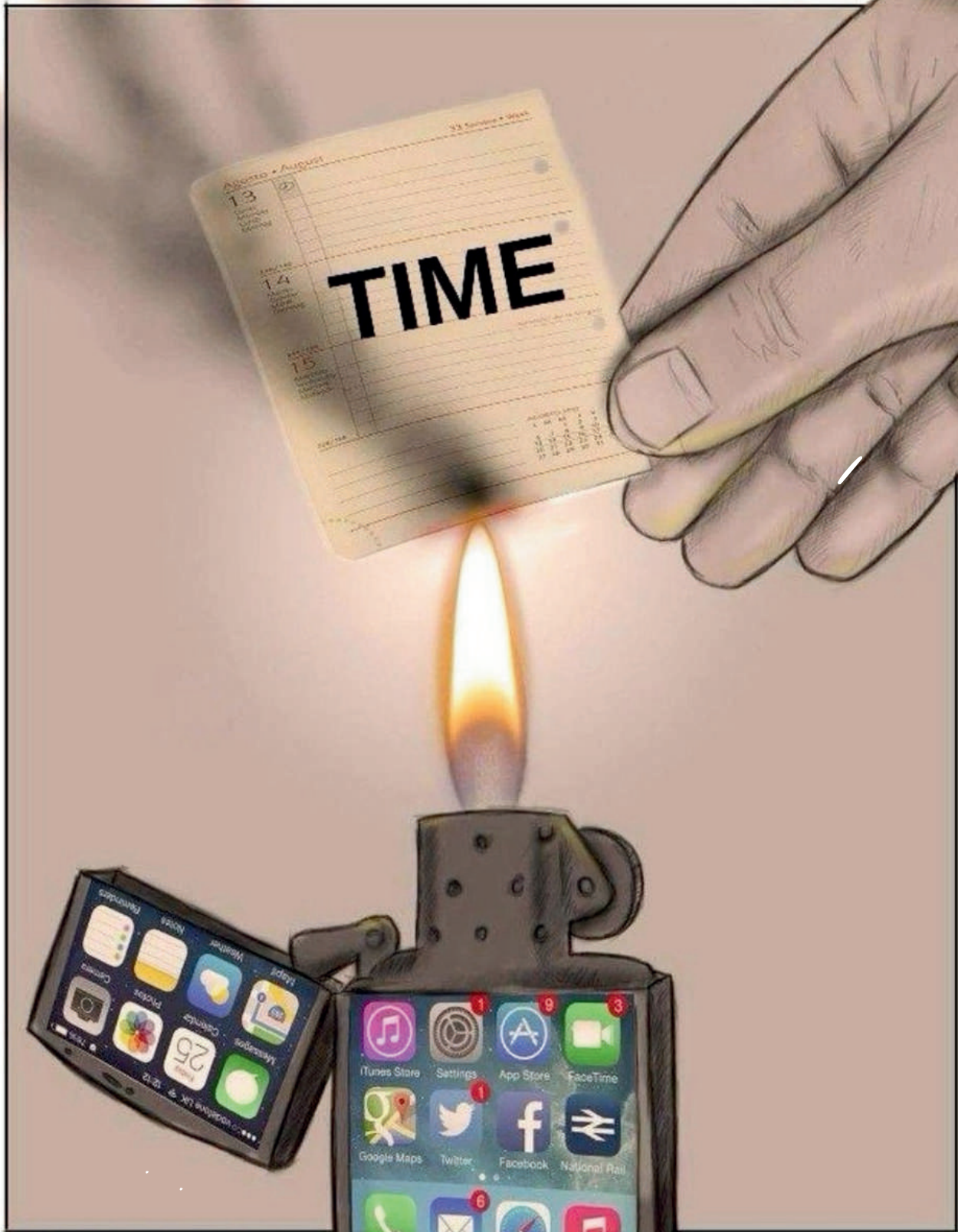
**“Bir söğüde dayandım,
Ağlarına boyandım.
Gelin boyandım...”**

Bu türkü, sadece bir ananın yaktığı ağıt değil, savaşın, acının, kaybın içinden yükselen bir ağıttır. Yıllar boyu dilden dile dolaştı, nice yüreği dağladı. Herkesin yüreğinde bir iz bıraktı, çünkü bu türküde bir ananın yüreğinden kopan bir feryat vardı.

Ali Batuhan Çiçek

KONUŞAN FOTOĞRAF

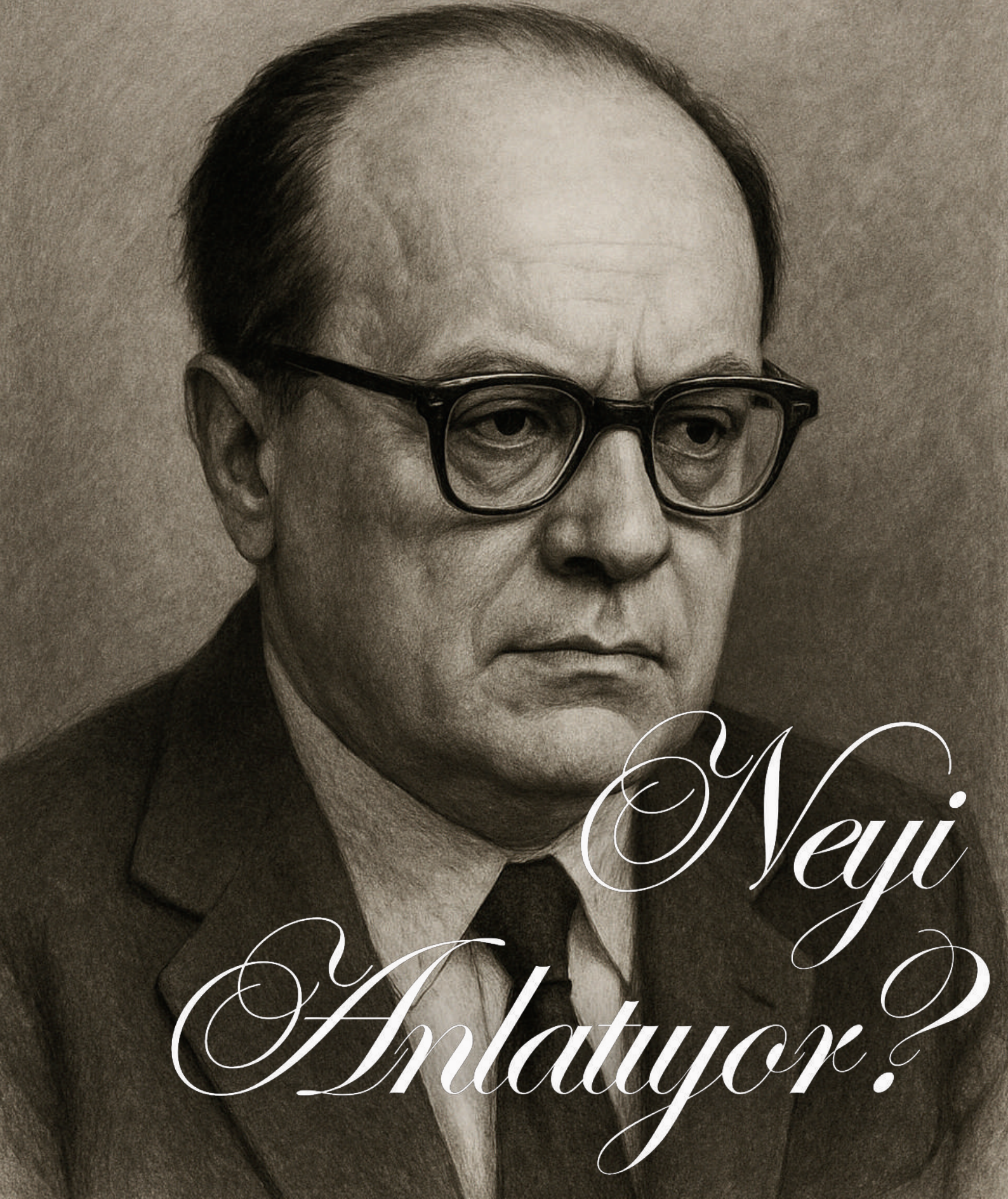

MORAD CDS

Ölene kadar sorumlusun
gönül bağı kurduğun her
şeyden..."

CEMİL MERİÇ

*Neyi
İmlatıyor?*

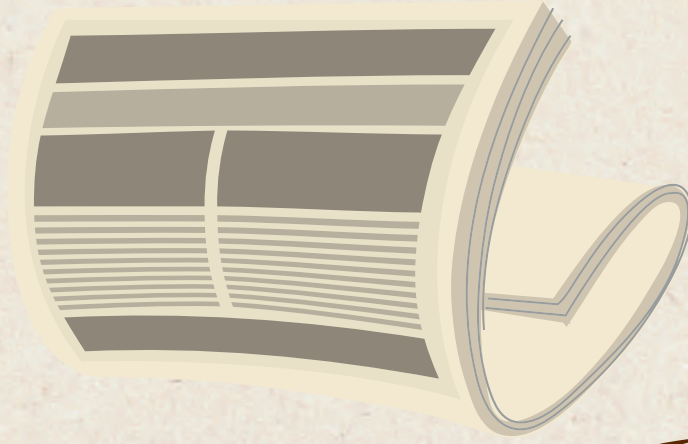

Bu Ülke

Türkiye'nin düşünsel panoramasını ortaya koyar. Doğu-Batı ikilemi, aydın sorunu, kültürel yozlaşma gibi meseleleri sorgular.

“Cemil Meriç'in zihninin aynası...”

‘Bu Ülke’, bir aydınının memleketine olan sarsılmaz sadakatinin destanı.”

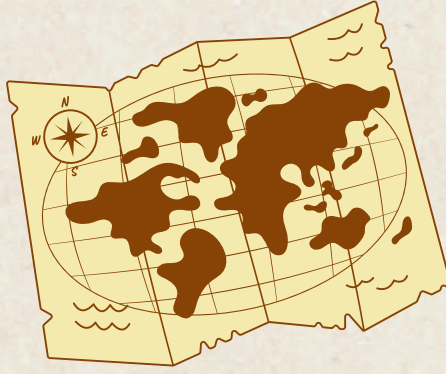
Günlüklerinden oluşur.
Düşünce serüvenini,
çelişkilerini, öfke ve
umutlarını açığa çıkarır.
Samimi ve derindir.

Jurnal

“Bir düşünürün iç sesiyle tanışmak isteyenlere...
Jurnal, hem içsel bir hesaplaşma hem de bir çağın aynası.”

Işık Doğudan Gelir

Doğu medeniyetine bakışı düzeltmek için kaleme alınmıştır.
Hint, Çin ve İslam kültürlerine dair analizler içerir.
“Batı'nın gölgesinde kalan Doğu'ya bir ağıt değil, bir övgü. Işık
belki de hiç sönmedi, biz gözlerimizi kapattık.”

Bir Facianın Hikayesi

Türk düşünce tarihinde Batıcılışmanın getirdiği çöküşü irdeler.
Mehmed Ali Paşa örneğinden hareketle modernleşmeyi tartışır.
“Modernleşme her zaman ilerleme midir? Cemil Meriç, tarihin
içinden yükselen bir çığlıkla cevap veriyor.”

Adem Kartal

Stefan Zweig

"Mecburiyet"
kitabından alıntıdır.

İnsanlık adına gideceksen, inandığın bir şey uğruna gideceksen seni tutmam. Fakat köleler içinde bir köle olmak için gitmek istiyorsan, karşımda olurum. İnsan bir amaç uğruna kendinden vazgeçebilir, fakat başkalarının çılgınca fikirleri uğruna değil.

Yağmur Bereketi Sevdan

Bana sevdanı anlat, ümitlerini
Geceleri düşlere gündüzleri güne sığmayan
Her fısıldayıştta özlem doğuran
Çocuksu gülüşlerinden yansıyan

Güzelliğinin naif görüntüsü
Bukle bukle ipeksi saçlarında dalgalanan tel tel
Tanrıça heykellerini kiskandıran
Umutlarının her gün biraz daha çoğaldığı

Şimal rüzgarıyla coşup çağlayan
Engin denizlere uzanan nazlı yelkenlilerle savrulan
Ayın yüzü yıldızların gizemi kadar
Yediveren gülleri açtıran yürek

Sana duygularımı zor zincirliyorum
Yüreğimde ki çocuğu şiirleri
Dilimden sunmak istiyorum
Senin sinende ağlamak

Özlemin kah okyanuslar kadar coşkun
Kah çağlayanlar gibi doludizgin
Cansız hayalinle avuturum gönlüm
Yağmur bereketi sevdam

Cemal Karşavran

Değişen Zamandı

Yağar içime yağmurlar
Ama üşümem nedense
Nedenini bilmedendi
Boşuna üzölmelerim kendimce...

Kalp ritmimi değiştirenler
şimdi sancım olmuştu
Akan gözyaşlarımsa
Alışırız sandıklarımız arasına hoş bulmuştu...

Bir zamanlar güzeldi günler
şimdi olmasa bile
Anılara saygımız vardı
Ortada hiçbir şey kalmasa bile...

İçimde biriken duygular
Sıgmaz taşardı çoğu zaman
Değişen sadece zamandı
Bense kaybolmuş bir insan...

Değişen sadece zamandı
Bense kaybolmuş bir insan...

Ebrar Gültekin

Süslerim Ay Işığı Yıldızlarla

Denizde şehir ışıkları yanar ben kırılıyorum
Damla damla kristal cam olur parlamım
Yüreğime yansır gece deniz su ışıklar
Sevgin sıcaktır sarmaşık olup gecede

Nefes nefes alırım seni ayrı gözle bakarım
Adım atışlarımın temposu kalp atışlarımın ritmi
Avuç içlerimizin sıcaklığı dokunuşların heyecanı sarar
Çarpıntısı yüreklerin anlaşması sessizce

Öpüşlerin ıslaklığı kalır yüzünde ve alnında
Dolu dolu aşk yaşarım dalga sesi yıldızlar gökyüzü
Fırlatılan taş denize sessizliği kırmak istercesine
Dalgayla gelen soğukluğu gecenin

Oturup kıyıya yakın sıcacık sokuluşlarla
Yürekten yüreğe içten içe sarılışlar mutluluk dudaklarda
Duman duman sevdanın paylaşımında nefes nefes
Alırım içime
Süslerim ay ışığı yıldızlarla

Cemal Karsavran

Aynı Evde Büyüyen Duygular

Çocuklar, etraflarında olan her olayı ve durumu taklit etme becerisine sahiptir. Aynı evi, aynı okulu, aynı parkı paylaştıkları birçok bireyle iletişim hâlindedirler. Her bireyin kendine özgü duyguları ve dışarıya karşı yansıttığı tepkiler, çocuklar için oldukça dikkat çekicidir.

Çocuklar öğretileni değil, yaşanılanı öğrenirler. Evde sinirlendiğinde kaşlarını çatan bir baba ya da yorulduğunda aile bireyleriyle iletişimini kesip kendi kabuğuna çekilen bir baba... Sabah uyandığında annesinin işleri yetiştirmek için nefes nefese verdiği mücadeleyi, çocuk da okula giderken sergiler.

Aile, çocuğun ilk aynasıdır. Bu aynaya bakan her çocuk annesini, aynaya bakan her baba ise çocuğunu görecektir. Bu durum kaçınılmazdır; fakat aynaya bakıldığında huzur görmek de, endişe ve stres görmek de anne babaların kararı olacaktır. Çocuk, aynadaki bu yansımaların sonucunda kendi kimliğini şekillendirecektir: Annesi gibi stresli, babası gibi çekingen... Annesi gibi olaylara karşı samimi ve çözümcü, babası gibi cesaretli ve sorumluluk sahibi. Sadece davranışlar değil, duygular da bulaşıcıdır. Stresli bir ortamda büyüyen çocuğa "Sakin ol" demek pek fayda etmeyecektir. Tam aksine, "Stres yapmadığın hiçbir şeyde başarı elde edemezsin." mesajını alacaktır.

Aile, çocuğun ilk aynasıdır. Bu aynaya bakan her çocuk annesini, aynaya bakan her baba ise çocuğunu görecektir.

Sonra bu çocuk okula gelir. Oyunağını kimseyle paylaşmaz. Israr edildiğinde hırçınlaşır, kaşlarını çatar. Uyarıldığında ise stresli bir şekilde ellerini sıkar ve ağlamaya başlar.

Evler, sadece mobilyaların konumlandırıldığı, yemeklerin yendiği bir yapı değildir. Evler, aslında kocaman bir okuldur. “Ben böyleyim.” değil, “Ben senden öğrendim.”... O evde, aynı anda duygular da yaşar; farklı bireyler, benzer duygular.

Öyleyse bir çocuğu değiştirmek istersek, önce o çocuğun yaşadığı atmosferi; maruz kaldığı sesi ve gözünün gördüğü davranışı değiştirmeliyiz.

Çocuklara bırakacağımız en büyük miras bir ev, bir araba ya da bir okul değildir...

Duygusal güvenlidir.

Koşulsuz sevgiyle kurulmuş bir ilişki biçimidir.

Ve ne mutlu ki bu miras, en sade hâliyle bile verilebilir:

Bir sabır...

Bir sarılma...

Bir “Yanımdayım.”

Ali Batuhan Çiçek
Çocuk Gelişimci

ZEMBEREK

Her nefis ölecek sonunda elbet
 Dünya yaşantısı sadece oyun
 Kimseye torpil yok aynı akıbet
 Günahtan pişman ol değişsin huyun
 Olsa da arazin, altının çil çil
 Miden aç durarak gezsens de sefil
 Herkesin canını alır Azrail
 Ecel fermanına uzanır boyun
 Çeneni bağlarlar giysin soyarlar
 Birkaç helke suyla tenin yuyarlar
 Kefene sararak sala koyarlar
 Kral ailesinden gelse de soyun
 Haksızlık edilmez mizan kurulur
 Cenneti görenler aşkla vurulur
 Cehennem narında nasıl durulur
 Kendi ellerinle kazılır kuyun
 Seğmenoğlu der ki nefsin ezerek
 Rab'den af dileyip tövbe ederek
 Hâlâ çalışırken senin zemberek
 Sevabın üstüne bin sevap koyun

DR. OSMAN AKÇAY

Doğal ANTİBİYOTİK

El yapımı

Kuşburnu Marmelatı

"Sağlıklı bir kahvaltı için"

Sipariş İçin;

@yoreselhanem

